

درجات مختلف زخم بستر براساس تعریف ارائه شده از سوی مجمع ملی

مشاوره ای زخم فشاری آمریکا (NPUAP) در سال ۲۰۰۷:

درجه یک

قرمزی غیرقابل برگشت منطقه ای از پوست (اگر پوست را بین دو انگشت بگیریم کمرنگ نمی شود) بدون ایجاد آسیب و زخم در آن، که معمولاً بر روی یک برجستگی استخوانی قرار دارد. در افراد تیره پوست رنگ ناحیه درگیر شده با رنگ پوست آن تفاوت دارد. ناحیه آسیب دیده ممکن است دردناک، سفت یا نرم، گرم تر یا سردتر از ناحیه مجاورش باشد. در افراد تیره پوست، تشخیص زخم فشاری درجه یک مشکل است.

درجه دو

از دست دادن نسبی ضخامت درمیس، که به صورت یک زخم سطحی باز با بستر صورتی متمایل به قرمز بدون بافت زرد (Slough) تظاهر می یابد. هم چنین ممکن است به صورت یک تاول باز نشده یا باز شده حاوی مایع شفاف مشاهده شود. زخم درجه دو به صورت یک زخم سطحی شفاف یا خشک، بدون زرد و بدون کبودی (Bruising) تظاهر می یابد این درجه بندی نباید جهت زخم های ناشی از پارگی پوست (skin tears)، آسیب ناشی از جای چسب، درماتیت ناحیه پرینه، خشک شدگی یا لیچ افتادگی اطراف زخم به کار برود. کبودی نشانه احتمال آسیب عمیق بافتی است.

درجه سه

ضخامت کامل بافت از دست رفته است. بافت زیر جلدی ممکن است آشکار باشد اما استخوان، تاندون یا ماهیچه آشکار نشده اند بافت زرد ممکن است وجود داشته باشد اما عمیق از دست

رفته را نپوشانده است. زخم ممکن است شامل تونل و undermining باشد. عمق زخم فشاری درجه سه در مناطق آناتومی مختلف متفاوت است پل بینی، گوش، اکسی پوت (ناحیه پس سری) بافت زیر جلدی ندارد و بنابراین زخم درجه سه در این مناطق سطحی است اما در نواحی با مقدار قابل توجهی بافت زیر جلدی دارند می توانند زخم وسیع و گسترده ای در درجه سه نشان دهند مجدداً یادآوری می شود که استخوان و تاندون در این نوع زخم قابل مشاهده و لمس نیست.

درجه چهار

ضخامت کامل از دست رفته است. استخوان، ماهیچه و تاندون آشکار شده اند. بافت اسلاف یا اسکار ممکن است در بعضی از نقاط بستر زخم وجود داشته باشند. بیشتر اوقات شامل تونل و (undermining) است. عمیق یک زخم فشاری درجه چهار نیز بسته به موقعیت آناتومیکی زخم متفاوت است. پل بینی، گوش، منطقه پس سری و قوزک پا به دلیل نداشتن بافت زیر جلدی در این مرحله، سطحی به نظر می رسند. زخم های درجه چهار می توانند به ماهیچه و یا ساختارهای حمایتی مانند فاشیا، تاندون یا کپسول مفصلی کشیده شوند. احتمال استئومیلیت در این نوع زخم ها وجود دارد. استخوان یا تاندون آشکار شده در این نوع زخم قابل مشاهده و لمس است.

غیر قابل درجه بندی

ضخامت کامل یافته از دست رفته است اما بستر زخم با بافت تغییر شکل یافته (زرد خاکستری، سبز، قهوه ای) و یا بافت اسکار (زرد چرمی، قهوه ای یا سیاه) پوشیده شده است. جهت تعیین عمق واقعی و درجه زخم باید بافت اسلاف یا اسکار به اندازه ای برداشته شود تا بستر زخم نمایان گردد.

نکته: بافت اسکار ثابت (خشک، چسبنده و سالم بدون التهاب و لمس مایع زیر آن) در پاشنه ها

به عنوان پوشش طبیعی بدن عمل می کنند و نباید برداشته شوند.

